

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.800 van 18 september 2014
in de zaak A. 213.346/XIV-35.882**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 augustus 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 126.900 van 10 juli 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 augustus 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief

rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoekster uit kritiek op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die de commissaris-generaal met een aanvullende nota van 11 juni 2014 heeft neergelegd in zijn beoordeling heeft betrokken.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, bevat de aanvullende nota van de commissaris-generaal maar één rapport van 11 pagina's, getiteld "COI Focus China - Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland" van 19 mei 2014. Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt bovendien dat nergens gebruik gemaakt wordt van het desbetreffende rapport zodat de kritiek van verzoekster niet dienstig is. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) niet van toepassing is. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoekster geeft een feitelijke uiteenzetting over het al dan niet aanwezig zijn van reële bescherming van Tibetanen in India, hun verblijfsstatus daar, de mogelijkheid tot terugkeer en de omstandigheden waarin Tibetanen die niet in India zijn geboren moeten leven waarbij zij verwijst naar verschillende rapporten. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk terecht stelt dat de documenten betreffende twee zaken voor het EHRM waarnaar hij heeft verwezen, vragen om uitleg aan de in het geding zijnde partijen zijn. De kritiek van verzoekster dat "het bestreden arrest van oordeel (is) dat het onderzoek naar persoonlijke motieven om India te ontvluchten zich dient te beperken tot het onderzoek naar daadwerkelijke vervolging in India" vindt geen weerslag in het bestreden arrest waarin uitgebreid wordt ingegaan op de reële bescherming die Tibetanen in India genieten en hun leefomstandigheden. In punt 2.3.2.2 van het bestreden arrest wordt wel

degelijk geantwoord op het verzoek tot het stellen van twee prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie. Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond. Om bovenvermelde redenen dient niet te worden ingegaan op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

3. Zoals bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 heeft geen directe werking in het Belgische recht. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet steunt op objectieve bronnen. Zoals verzoekster zelf ook opmerkt, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op dezelfde informatie als de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing, al dan niet geactualiseerd, en deze bronnen maken deel uit van het administratief dossier. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijk middel heeft ontwikkeld. Het betreft dan ook een nieuw middel dat als dusdanig niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden aangevoerd. Het derde middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat betreft de informatie die verzoekster heeft aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt uit de lezing van het bestreden arrest duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat deze de informatie in het administratief dossier niet vermag te weerleggen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt.

Wat betreft het risico op refoulement naar China kan worden verwezen naar de behandeling van het vierde middel.

Het derde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. Gelet op de motivering in punt 2.3.2.2 van het bestreden arrest, kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest slechts heel beperkt heeft gemotiveerd aangaande een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoekster maakt dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar twee zaken hangende voor het EHRM, kan verwezen worden naar de behandeling van het tweede middel waarin reeds werd vastgesteld dat de stukken die hij heeft aangebracht vragen aan de in het geding zijnde partijen zijn.

Verzoeksters verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de Dublin II-verordening en van het Grondwettelijk Hof waarin het annulatieberoep als een ineffectief rechtsmiddel werd beoordeeld, zijn in casu niet dienstig nu geen toepassing werd gemaakt van de Dublin II-verordening en het een beroep met volle rechtsmacht betreft. Voor het overige beoogt verzoekster met haar uiteenzetting in wezen een nieuwe beoordeling van haar vrees voor refoulement. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State, zoals reeds hoger werd gesteld, niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achttien september tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams